

ת"פ 23829/01/13 - מדינת ישראל נגד סעדי סייד אחמד, שהנאז סיד אחמד, מוחמד אברהים סייד אחמד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 23829-01-13 מדינת ישראל נ' סייד אחמד ואח' 03 מרץ 2015

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. סעדי סייד אחמד
2. שהנאז סיד אחמד
3. מוחמד אברהים סייד אחמד

הנאשמים

החלטה וגזר-דין לעניין הנאשם 3

רקע והשתלשלות העניינים בהליך

1. הנאשם 3 (להלן: הנאשם) הועמד לדין ביחד עם שני נאשמים נוספים שהנם קרובי משפחתו. ביום 30.4.2014 הורשע הנאשם על-פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב-האישום כדלקמן: העברת תעודה לשם התחזות לפי סעיף 444 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); וניסיון הסעה שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב-האישום, הנאשם 1, תושב ירושלים, היה דודו של הנאשם שלפני (יוער כי לאחר שהנאשם 1 נשפט בבית-משפט זה וההליך בעניינו הסתיים, הוא הובא למנוחת עולמים). הנאשם 1 היה נשוי לנאשמת 2, שהינה תושבת שטחים ללא אישור שהייה בישראל. ביום 18.7.2011 או בסמוך קודם לכן, קיבלה הנאשמת 2 מידי בעלה הנאשם 1, ומידי הנאשם שלפני, תעודת זהות השייכת לאשת הנאשם שלפני, במטרה להיכנס לישראל בעזרת תעודה זו (להלן: התעודה). ביום 18.7.2011, בסמוך לשעה 21:00, נהג הנאשם שלפני במכונית לכיוון ירושלים, והסיע בה את הנאשם 1 וכן את הנאשמת 2 כשהיא מחזיקה ברשותה בתעודה. במהלך בדיקה במחסום, מסרה הנאשמת 2 לשוטרת את תעודת הזהות שהחזיקה, במטרה להונות ולגרום לשוטרת לחשוב שמדובר בתעודת הזהות של הנאשמת 2. בכל אלה הודה הנאשם, ובגין כך הורשע בעבירות של העברת תעודה לשם התחזות וניסיון הסעה שלא כדין.

2. הצדדים לא הגיעו להסכמה לעניין העונש, ונותרו חופשיים בטיעוניהם. הסנגור ביקש להפנות את הנאשם לשירות המבחן לצורך הכנת תסקיר, והודיע כי יעתור לביטול ההרשעה. המאשימה לא התנגדה להגשת תסקיר, אולם הודיעה מראש כי עמדתה בתיק היא להותרת ההרשעה על-כנה. בהתאם לכך, הופנה הנאשם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו.

3. למען שלמות התמונה, אציין כי עוד בטרם נשמעו הטיעונים להרשעה ולעונש בעניינו של הנאשם שלפניי, הגיעו הנאשמים 1 ו-2 להסדר טיעון עם המאשימה, לפיו הנאשמים 1-2 יודו בעובדות כתב-האישום כפי שהוא, יורשעו ויוטל עליהם עונש של מאסר על-תנאי וקנס כספי (ששיעורו לא היה מוסכם). בהתאם לכך, **הנאשם 1** הורשע לפי הודאתו בעבירה של העברת תעודה לשם התחזות לפי סעיף 444 לחוק העונשין, ונגזרו עליו מאסר מותנה וקנס בסך 800 ₪. **הנאשמת 2** הורשעה לפי הודאתה בעבירות של התחזות לאחר לפי סעיף 441 לחוק העונשין, וכן ניסיון כניסה לישראל בניגוד לחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, ונגזרו עליה מאסר מותנה וקנס בסך 1,200 ₪.

תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם שלפניי

4. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם הנו כבן 48, נעדר עבר פלילי, נשוי ואב לשישה ילדים בגילאים 8 עד 22, מתגורר עם בני משפחתו בעיר העתיקה בירושלים ועובד כשליח במרכז רפואי מזה כארבע שנים. הנאשם נולד וגדל בעיר העתיקה בירושלים במשפחה קשת יום בה אביו התקשה לתפקד על רקע התמכרותו לאלכוהול. מאז ילדותו המוקדמת, נטל הנאשם תפקיד הורי ונשא בפרנסת המשפחה יחד עם אמו. הנאשם תיאר מציאות כלכלית קשה עמה מתמודדים הוא ובני משפחתו גם היום, בשל היותו מפרנס יחיד ובשל כך שמשכורתו נמוכה ואינה מספיקה לצרכיהם הבסיסיים של בני המשפחה. אמו של הנאשם מתגוררת ביחידת דיור הסמוכה לביתו, ואינה עובדת. במשפחת מוצאו של הנאשם 8 אחיות ואח אחד. הנאשם לקח אחריות, דאג ופרנס את אחיותיו וכן ליווה אותן במהלך השנים ועד היום.

אשר לעבירות נשוא התיק שבכותרת - הנאשם נשא באחריות מלאה לביצוע העבירות. הנאשם תיאר כי התבקש על-ידי דודו (הנאשם 1) לסייע לו להעביר את אשת דודו (הנאשמת 2), שהינה תושבת שטחים, לשטח ישראל. לטענת הנאשם, דודו חזר ופנה אליו בעניין זה מספר פעמים, עד כי לבסוף נענה לבקשתו. הנאשם ציין כי דודו היה קשיש ותלוי בטיפול של אשתו. האישה נסעה לבקר את בני משפחתה באזור השומרון ונעדרה לתקופה. בפרק הזמן הזה, הטיפול בדוד נפל על אמו ואשתו של הנאשם, ולאור כך חש אחריות לסייע לדוד להחזיר את אשתו לירושלים. הנאשם ביטא בפני שירות המבחן מודעות לחומרת התנהגותו והביע חרטה על מעשיו. התרשמות שירות המבחן היא כי ברקע לביצוע העבירות ניצבה תחושת מחויבות של הנאשם כלפי בני-משפחתו ורצון להיענות לצרכיהם, ללא הפעלת שיקול דעת לגבי השלכות התנהגותו על עצמו ועל סביבתו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם גדל במציאות חיים מורכבת והתמודד עם ילדות קשה. הוא נשא באחריות הדאגה למשפחתו מגיל צעיר וגילה יכולת טובה ליציבות במסגרות חינוך ותעסוקה. אמנם, בצעירותו השתמש הנאשם בסמים ולפיכך היה מטופל בשירות המבחן. עם זאת, מזה שנים ארוכות, הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי ותקין בתחומי עבודה ומשפחה. כאמור, הנאשם נטל אחריות להתנהגותו וביטא חרטה על מעשיו. כל אלה מהווים גורמי סיכוי להימנעות מביצוע עבירות בעתיד. מנגד, שירות המבחן העריך כי גם כיום קיים קושי אצל הנאשם בהצבת גבולות לסובבים אותו. אלה מהווים גורמי סיכון להישנות התנהגות פוגעת בעתיד.

במישור ההמלצה - הנאשם הביע בפני שירות המבחן חשש כי הרשעתו בדין תביא לפגיעה בעבודתו הנוכחית כשכיר, וכי במידה ויעזוב את עבודתו, יתקשה במציאת עבודה חלופית בהתחשב בגילו. נוכח הערכת שירות המבחן לפיה מקום עבודתו של הנאשם מהווה עבורו מקור ליציבות והנו מקור פרנסתו היחיד; וכן נוכח גילו של הנאשם וההתרשמות כי מדובר באירוע חריג שאינו מאפיין את התנהלותו בשנים האחרונות; המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעת הנאשם

ולהטיל עליו עונש של"צ בהיקף 180 שעות, שלא יביא להפסקת עבודתו.

טיעוני הצדדים בסוגית ההרשעה והעונש

5. באת-כוח המאשימה טענה כי בהתאם להלכה הפסוקה, אין מקום לבטל את הרשעת הנאשם בדין, הן מבחינת סוג העבירות בהן הורשע, והן מבחינת העדר הוכחתו של נזק קונקרטי. בנוסף, נטען כי שני הנאשמים האחרים הורשעו בדין, ולפיכך עקרון האחידות בענישה מוביל לאותה המסקנה. במישור העונש - באת-כוח המאשימה עמדה על נסיבות ביצוע העבירות ועל הערכים המוגנים שנפגעו בגין, ועתרה למתחם ענישה הולמת שנע מעונש מאסר מותנה ועד עונש של"צ מורחב. בנסיבות המקרה דן, עתרה באת-כוח המאשימה להשית על הנאשם צו של"צ, מאסר על-תנאי וקנס כספי נרחב יותר מזה שהושת על הנאשמים 1 ו- 2.

6. מנגד, בא-כוח הנאשם הדגיש כי העבירות בהן הורשע מרשו בוצעו בניסיון להכניס לשטח ישראל בת משפחה (להבדיל מאדם זר) ללא כל תמורה כספית. עוד עמד בא-כוח הנאשם על מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשו (לרבות ההודאה, העדר עבר פלילי, חלוף הזמן, גילו של הנאשם ונסיבותיו האישיות). לטענת הסנגור, הרשעת מרשו עלולה לפגוע בפרנסתו, ולפיכך עתר לביטולה בהתאם להמלצת שירות המבחן. אשר לעונש - הסנגור עתר להשית על הנאשם של"צ, ולהתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם בשיעור הקנס שיוטל עליו (באם לא תבוטל הרשעתו).

הנאשם בדבריו לפני ציין כי הנאשמת 2 התגוררה בירושלים שנים רבות, אולם בתקופה נשוא כתב-האישום לא היה בידיה אישור כניסה לשטח ישראל, לאחר שיצאה לביקור בבית הוריה מחוץ לתחומי הארץ. עוד ציין הנאשם כי דודו, הנאשם 1, נפטר בינתיים.

סוגית ההרשעה

7. כידוע, הכלל לגבי נאשמים בגירים הוא כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם בדין. הימנעות מהרשעה או ביטולה מהווים אמצעי חריג שבית-המשפט יעשה בו שימוש רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, בהן בית-המשפט שוכנע כי אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרתה של העבירה ונסיבות ביצועה. הנטל על ההגנה לשכנע כי בנסיבות המקרה יש לחרוג מן הכלל ולהעדיף את השיקולים האישיים התומכים בביטול ההרשעה, על-פני שיקולים נוגדים אחרים המצדדים בהותרת ההרשעה על כנה ובהם: עקרון ההלימה והוקעת מעשי העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, וכן מדיניות אכיפה אחידה ושוויונית כלפי כלל העומדים לדין.

בהתאם להלכה הפסוקה, על-מנת לבטל הרשעה בעניינו של נאשם בגיר, על בית-המשפט לבחון **הצטברותם** של שני תנאים מרכזיים: ראשית, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. ושנית, האם הרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ראו: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997); עוד ראו פסיקתו של בית-המשפט העליון במותב תלתא מהשנה האחרונה, המתבססת על תנאיה של הלכת כתב: ע"פ 5985/13 אבן נ' מדינת ישראל (2.4.2014)).

לאחר שבחנתי את עניינו של הנאשם שלפניי, אני סבורה כי התנאים הנדרשים לצורך חריגה מן הכלל וביטול ההרשעה לא הוכחו. להלן נימוקיי לכך.

8. בכל הנוגע לסוג העבירות ונסיבות ביצוען - העונש המרבי הקבוע בחוק לצד העבירה של הסעה שלא כדין (לרבות ניסיון לה), הוא שנתיים מאסר. תכלית העבירה האמורה הנה שמירת המדינה על גבולותיה, ועמידה על זכותה לקבוע מי הם הרשאים להיכנס לשטחה. על דרך הכלל, העבירות לפי חוק הכניסה לישראל טומנות בחובן סיכון לשלום הציבור בישראל ובטחונו, שכן לא תמיד המסיע יודע מהי מטרת הכניסה או השהייה שלא כדין בשטח ישראל. אשר לעבירה של העברת תעודה לשם התחזות - העונש המרבי הקבוע לצדה בחוק, הנו שלוש שנות מאסר. עבירה זו מבוססת על שימוש לרעה בתעודה שניתנה לאדם על-ידי רשות מוסמכת, והיא פוגעת בערכים של יושר, סדר ציבורי ושלטון החוק. העבירה האמורה גם פוגעת במלאכתן של רשויות אכיפת החוק, שכן היא מאפשרת התחזות לאדם אחר באמצעות תעודה שניתנה על-ידי רשות מוסמכת.

9. בחינת נסיבות ביצוע העבירות מלמדת כי במקרה הנדון לא נשקף ממעשיו של הנאשם סיכון ביטחוני, שכן הנאשם לא ניסה להסיע לתוך שטח ישראל אדם זר, אלא בת-משפחה מוכרת. זאת, ללא תמורה כספית, באופן חד-פעמי ועל רקע המצוקה בה היו נתונים בני משפחתו כמפורט בתסקיר שירות המבחן. בהקשר זה, יצוין כי מציאות חיים בה אחד מבני-המשפחה המורחבת נשוי לתושבת שטחים חסרת אישור שהייה בישראל כפי שאירע במקרה דנן, היא אכן מציאות חיים מורכבת להתמודדות, והיא העומדת ברקע לביצוע העבירות בגין הורשע הנאשם. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם לא רק ניסה להסיע את אשת דודו לתוך ישראל, אלא גם צייד אותה בתעודת הזהות של אשתו במטרה לאפשר לה להתחזות לאחרת ובכך להערים על גורמי אכיפת החוק. העברתה של תעודת הזהות של אשתו הנאשם לידי הנאשמת 2 במטרה שתתחזה לאחרת, מעידה על תכנון מוקדם ועל מידה של תחכום. כל אלה, מקנים למקרה נופך נוסף של חומרה, באופן המקשה על ביטול ההרשעה בשל שיקולים של הלימה, גמול והרתעה.

9. מכל מקום, אף אם לצורך הדיון בלבד אניח כי סוג העבירות ונסיבות ביצוען מאפשרים לשקול את ביטול ההרשעה, הרי לא הוכח התנאי המצטבר הנוסף שעניינו פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם. בפסיקתו של בית-המשפט העליון נקבע כי הנטל על ההגנה להוכיח שהרשעת הנאשם תוביל לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויו שיקומו, תוך ביסוס טענה זו בתשתית ראייתית מתאימה (ראו: דברי כב' השופט שהם ברע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 והאסמכתאות המובאות שם (10.11.2014)). עוד נפסק כי: "...יש להתייחס לנזק המוחשי-קונקרטי העלול להיגרם למבקש, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד" (ראו: רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (1.1.2013) מפי כב' השופט שהם).

במקרה דנן, לא הוכחה פגיעה חמורה בנאשם בגין הרשעתו. אמנם, מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם הביע חשש שהרשעתו בדין תוביל לפגיעה בעבודתו הנוכחית ואף תקשה עליו במציאת עבודה אחרת ככל שיהיה צורך בכך. יחד עם זאת, לא הוצגה לעיוני תשתית ראייתית כלשהיא לפיה הרשעת הנאשם בדין עלולה להוביל לפיטוריו מעבודתו. גם הסנגור, בהגנותו, אישר בטיעונו לפניי כי אינו יודע אם הרשעה תוביל לפיטורי מרשו (פרוטוקול דיון מיום 14.12.2014, עמ' 18, ש' 32-33). בנסיבות אלה, לא הוכח כי הרשעה בדין תגדע את מטה לחמם של הנאשם ובני

משפחתו, או כי ההרשעה תוביל לפגיעה חמורה בפרנסת הנאשם או בעתידו.

10. בסיום הדברים, אציין כי הצלחתי לאתר בפסיקתם של בתי-המשפט מקרים בודדים שעסקו בעבירה של הסעה שלא כדין, והסתיימו ללא הרשעה. עם זאת, בכל אותם מקרים (שנגעו לעבירה מושלמת של הסעה שלא כדין), לא היה מדובר בעבירה נוספת של העברת תעודה לשם התחזות. זאת ועוד; בכל אותם מקרים, הוכח נזק קונקרטי ממשי בגין ההרשעה, בניגוד למקרה שלפניי (ראו והשוו: ע"פ (מחוזי י-ם) 2738/08 מדינת ישראל נ' שאהין (21.1.2009) שם נפסק כי הרשעה בדין עלולה הייתה לפגוע בעיסוקו של הנאשם כמורה וכחבר בסגל האקדמי בבית-הספר בו לימד; עוד ראו והשוו: ת"פ (שלום פ"ת) 3404/05 מדינת ישראל נ' יעקב (22.10.2008) שם נפסק כי הרשעה בדין עלולה הייתה להוביל לפגיעה בעבודתו של הנאשם, נוכח אופי עבודתו וסוג הגורמים שעבדו עם החברה בה הוא היה מועסק; ת"פ (שלום רמ') 18086-03-10 מדינת ישראל נ' אל עמורי (12.7.2012) וכן: ת"פ (שלום פ"ת) 14441-12-09 מדינת ישראל נ' טמנו (22.11.2012), שם נקבע כי הרשעה בדין הייתה עלולה לפגוע בעיסוקיהם של הנאשמים כנהגי מונית; ת"פ (שלום כ"ס) 32436-01-11 מדינת ישראל נ' עטאללה (31.3.2014), שם נקבע כי הרשעה בדין הייתה עלולה לפגוע בעיסוקו של הנאשם כרוקח).

ודוק, המקרים אליהם הפניתי לעיל הנם בגדר חריג בפסיקה שכן ברגיל, הכלל גם בנוגע לעבירות בהן הורשע הנאשם הנו הרשעה, בוודאי כאשר לא הוכח נזק קונקרטי משמעותי (ראו והשוו: ע"פ (מחוזי י-ם) 9825/05 מדינת ישראל נ' עוויסאת (13.12.2005); ע"פ (מחוזי ב"ש) 4034/07 שוקרון נ' מדינת ישראל (4.7.2007); עפ"ג (מחוזי מרכז) 6162-02-10 גרוסמן נ' מדינת ישראל (18.4.2010); עוד ראו והשוו: ת"פ (שלום רמ') 2217/08 מדינת ישראל נ' חטיב, פסקה 13 (23.12.2012)).

11. לא נעלמה מעיניי המלצת שירות המבחן לביטול הרשעת הנאשם. אף שבית-המשפט מייחס משקל מהותי לעמדת שירות המבחן, המדובר בהמלצה בלבד. בית-המשפט הוא זה שבוחן את התמונה הכוללת, תוך מחויבות לאמות-המידה שנקבעו בהלכה הפסוקה, לאכיפה שוויונית של הדין, וכן למכלול שיקולי הענישה הנוספים הצריכים לעניין. מטעמים שפורטו לעיל, דעתי היא כי תנאיה של ההלכה הפסוקה לביטול הרשעה לא הוכחו במקרה זה. לפיכך, השיקולים שעניינם הלימה, גמול, הרתעה ואכיפה שוויונית של הדין- גוברים.

12. אשר על כן, ונוכח מכלול הטעמים האמורים, אני רואה להותיר את הרשעת הנאשם על כנה.

ריבוי עבירות ומתחם העונש ההולם

13. הנאשם הורשע בעבירות של העברת תעודה לשם התחזות וניסיון הסעה שלא כדין. בשים לב לכך שהעבירות היו שלובות זו בזו תוך זיקה מהותית וכרונולוגית ביניהן, אני סבורה כי מדובר באירוע אחד לצורך קביעתו של מתחם עונש הולם (ראו: סעיף 40ג(א) לחוק העונשין).

בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות

ובמדיניות הענישה הנהוגה.

14. **על הערכים המוגנים הנפגעים ועל נסיבות ביצוע העבירות** במקרה הנדון עמדתי בפיסקה 8 לעיל ואני רואה לחזור על הדברים. **אשר לענישה הנוהגת** - בחינת פסיקתם של בתי-המשפט מעלה כי בגין עבירה של הסעת שב"ח שלא בנסיבות מחמירות נוהגים בתי המשפט להטיל עונשים הנעים מענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל ועד מאסר קצר בפועל, אשר יכול וירוצה בעבודות שירות. הכל, בהתאם לנסיבותיהם של המעשה ושל העושה (ראו והשוו: מכלול האסמכתאות אליהן הפניתי בפיסקה 10 לעיל). אציין כי התקשיתי לאתר פסיקה נוהגת, בנוגע לעבירה של העברת תעודה לשם התחזות.

15. בהתחשב בעקרון המנחה של ההלימה; בשים לב לפגיעה בערכים המוגנים; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות; ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; **אני סבורה כי מתחם הענישה ההולמת במקרה שלפניי (בגין עבירה של העברת תעודה לשם התחזות וניסיון הסעה שלא כדין של בת-משפחה) נע מענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל ועד מאסר בפועל לתקופה קצרה (אשר במקרים מתאימים יכול וירוצה בעבודות שירות).**

העונש המתאים

16. לצורך גזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם שנקבע, יש לשקול את הנסיבות שאין קשורות לביצוע העבירות כאמור בסעיף 40א לחוק העונשין. **לחומרה**, שקלתי את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, ואת הצורך בהרתעת היחיד והרבים מפני ביצוע, בהתחשב בכך שמדובר בעבירות קלות לביצוע וקשות לחשיפה. **לקולא**, שקלתי את הודאת הנאשם בעובדות כתב-האישום ואת החיסכון במשאבים ציבוריים עקב כך. כמו כן, שקלתי את העדר העבר הפלילי של הנאשם, וכן את חלופי הזמן מעת ביצוע העבירות (למעלה משלוש שנים וחצי). אוסיף כי לא נעלמו מעיני נסיבותיו האישיות של הנאשם, המצב הכלכלי הקשה של המשפחה, והעובדה שהדוד שלחץ לבצע את העבירות (הנאשם 1), הובא בינתיים למנוחת עולמים. בנוסף, התחשבתי בתסקיר שירות המבחן, שהוא בעיקרו חיובי.

17. באיזון בין מכלול השיקולים, אני רואה לאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין העונש ולהטיל על הנאשם צו של"צ. יחד עם זאת, בשים לב למכלול השיקולים לקולא, אני רואה להקל מעט בהיקף שעות השל"צ שאטיל על הנאשם. זאת ועוד; נוכח מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, אני רואה להימנע מהטלת קנס כספי. לא נעלם מעיני כי על הנאשמים 1-2 גזרתי קנסות כספיים. עם זאת, על הנאשם שלפניי תוטל ענישה מוחשית בדמות של"צ. בנסיבות אלה, אני סבורה כי אין מקום להוסיף ולהכביד את עונשו של הנאשם באמצעות קנס. כך במיוחד, בהתחשב בעובדה שהעבירות לא בוצעו ממניע כלכלי.

סוף דבר

18. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. הנאשם יבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 130 שעות על-פי התוכנית המוצעת בתסקיר שירות המבחן.

שירות המבחן יפקח על עבודת הנאשם ויהיה רשאי לשנות את מקום ההשמה במידת הצורך, ללא צו שיפוטי נוסף.

הנאשם מוזהר כי אם יפר את צו השל"צ תימסר הודעה על כך לבית-המשפט, אשר מוסמך לקיים דיון מחודש בגזר-הדין.

ב. מאסר על-תנאי של חודשיים למשך שלוש שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור אחת מן העבירות בהן הורשע.

המזכירות תמציא העתק גזר-הדין לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ב אדר תשע"ה, 03 מרץ 2015, במעמד הצדדים.